

Jak jsme učili syna chodit na nočník a čůrat vestoje

Je zajímavý, jak všechno člověku přijde jednoduchý a v ničem nevidí problém, dokud ten problém nemusí sám řešit.

Já rodila velice mladá, takže jsem byla ve věku, kdy jsem vůbec v ničem neviděla problém, ani teda v porodu a ani později ve výchově dítěte. Kdo četl v jednom z prvních Deníčků *Můj překotný porod*, tak mu musí být jasný, že jsem se kurevsky spletla, a to v obojím.

Nevím, čím se teda uklidňujete vy, když vás čeká neznámá situačka, ale já se naučila již v brzkém věku používat taková psychickou berličku, která spočívá v tom, že si představím někoho, koho znám, nejlíp většího trotha, než jsem já, jak si s něčím poradil, a potom si řeknu, když to zvládl on, zvládnou to i já. Takže když jsem šla například dělat závěrečky na řidičák, představila jsem si třeba svého fotra, kterej ho dělal na tříkrát nebo jednu mou známou, co si dokonce napsala na dlaně, která je pravá a levá ruka, když chodila

do autoškoly, což jsem okomentovala slovy: „Ty vole, ta je úplně vypatlaná, vždyť si stačilo označit pravou ruku a logicky ta druhá je asi levá, né,“ ale protože i tato prostoduchá žena řidičák na poněkolkátý dostala, tak jsem si řekla: „No, tak to musím dát s přehledem, tak blbá zase nésu.“

A proto, když jsem šla rodit, představila jsem si všechny ženský, co jsem znala a co už měli odrodíno, a opět jsem se uklidňovala, že děcko vyplknu jako ostatní a hotové. Samozřejmě, že jsem nepočítala s tím, že je rozdíl, jestli z vás vyletí jak namydlené blesk čtyřkilovej už skoro dorostenec, co si probourá otvor ve vagíně až pomalu k ledvinám, nebo dvoukilový mimino. Ale cajk, zvládla jsem to, i když mě náš syn poněkud rozklížil a vod tý doby jsem o tři centáky širší v bocích a asi mám o deset centáků širší vchod do vagíny, kterej navíc vypadá, že jsem si tam strčila odjištěnej granát a pak mi tam vjela Tesla a začala hořet.

A teď k tý výchově. Popravdě, modlila jsem se, aby se nám nenarodila holčička, která by byla celá po mně, jak mi hrozně přála máti, abych pochopila, jak to se mnou měla hrozně těžký a proč zobe antidepressiva jak lentilky. Naštěstí bůh, nebo nevím kdo, byl k nám milostivej a narodil se nám syn, a navíc velice klidnej a hodnej. Což máti nasralo, když časem viděla, že od vnuka se satisfakce nedočká a dožadovala se dalšího vnoučete se slovy: „Napodruhý už se to povede a narodí se vám stejná sviňa, jako bylas ty.“

A protože nésu debil a nechtělo se mně hazardovat znova, protože geny só přece jen sviňa a člověk nikdy neví, jak to dopadne, a protože jsem navíc byla přesvědčená, že bych stejně druhý děcko nemohla donosit, protože při mém rozměru dole by mně furt vypadávalo, tak jsme raději zůstali u jednoho, ale nechtěli jsme, aby se z něj stal rozmazlenej jedináček.

První vážnej problém nastal, když jsem nechtěla uposlechnout rady máti, která se pasovala po narození syna do role všeznalý a zasloužilý matky, která

když odrodila a vychovala tři děti, ví všechno nejlíp, když mě varovala, že nemám vůbec kupovat pampersky, že mám používat klasický plenky, nebo že mu jednak poseru kyčle, a hlavně on bude srát do pamperssek ještě v deseti. Já věděla, že něco na tom bude, ale přiznejme si, ženský, kdo by kurva chtěl celé den vyvažovat a žehlit těch milión prochcaných plínek za den. Já to zkusila, ale byla to děsná otročina, a hlavně ty prochcaný plínky studily synátora, tudíž se v nich cítil nekomfortně, což se projevovalo jeho hlasitým pláčem, takže i já se začala cítit nekomfortně, protože se můj den změnil jen na kojení a výměnu a praní plín, a v kombinaci s rozesranejma hormonama docházelo i u mne při výměně plínek k hlasitému usedavému pláči, a proto jsem po čtrnácti dnech valila nakópit balení pamperssek se slovy: „Seru na kyčle, máme kluka, ten trajdat ve vysokých šteklych coby modelka nebude, tak může klído popajdávat.“

Což se neobešlo bez máti kritiky, že stojím jako matka za hovno a že se mi to později vymstí. Na což samozřejmě došlo, protože s přibývajícím věkem syna se kupovaly stále větší a větší pampersky, kdy poslední největší velikost plen mu už způsobovala přepadávání při chůzi na prdel, protože ta nálož v ní ho táhla k zemi. Bylo načase ho naučit chodit na nočník.

Abychom syna přiměli si na něj sednout, zakoupili jsme růžovej nočník ve tvaru želvy s odklopovacím krunýřem. Jinou barvu k nelibosti Zbyněčka totiž neměli, což okomentoval: „Jestli je po mně, tak na to chodit nebude, to je barva pro holky.“ Synovi se želva hrozně líbila, schovával si do ní hračky, bral si ju na pískoviště, kde do ní nakládal písek, ale přimět ho, aby vůbec na ňu usedl a naložil do ní aspoň jeden bobánek a udělal ee, to ani náhodou.

Zbyněček sehnal druhou želvu v modrý barvě. Došlo k nepatrnému posunu, na modrý vydržel sedět i hodinu, potom vstal a pustil to na zem. Začali jsme mít v různých koutech domácnosti loužičky a bobánky, protože jsem